

Een kind dankzij de dokter

Zwanger raken is lang niet altijd vanzelfsprekend. Een gezond kind krijgen ook niet. Gelukkig zijn er artsen die er hun levenswerk van hebben gemaakt om stellen te helpen met zwanger worden of met het beter maken van een ziek kind.

Drie stellen én hun arts vertellen openhartig. >



Wie: Yvonne Bosch (35) en Marcel Verhaegh (38)
Wat is er aan de hand: Yvonne heeft maar één eileider en één eierstok, Marcel heeft een verslechterde zaadkwaliteit
Behandeling: vier IUI-pogingen en acht ICSI-pogingen.
Resultaat: Dochters Jip (5) en Nele (5 maanden).
Bijzonder: Na Jip mislukten drie ICSI-pogingen en waren Marcel en Yvonne eigenlijk uitbehandeld. Ze kregen nog één kans.
Dankzij: Prof. dr. Jan Kremer van het UMC St. Radboud in Nijmegen.

‘We kregen een allerlaatste kans’



Wie: Frank Bluinck (40) en Elly van Etten (35)
Wat is er aan de hand: Bij het derde kind van Frank en Elly, Faas, wordt een transpositie van de grote vaten ontdekt. Dat wil zeggen dat zijn aorta en longslagader andersom aan het hart zitten.
Behandeling: Hartoperatie van zes tot negen uur, binnen veertien dagen na de geboorte.
Resultaat: Vrolijke en gezonde zoon van ruim één jaar.
Bijzonder: Faas overleefde twee klaplongen, een zware hartoperatie en een infectie, veroorzaakt door een streptokokkenbacterie.
Dankzij: Hartlongchirurg dr. Jola Evens van het Wilhelmina Kinderziekenhuis (WKZ) in Utrecht.

‘We konden de dokter wel zoenen’



'We dachten: leuk, een tweede'

Wie: Inge Bouman (31) en Raymond Hilgenkamp (40)
Wat is er aan de hand: Inge heeft PCOS, een veel voorkomende hormonale afwijking bij vrouwen. Door een teveel aan mannelijke hormonen komen de eitjes niet tot rijping en is er ook geen cyclus.
Welke behandeling: Zeven IUI pogingen en een LEO-operatie bij Inge, daarbij worden de eierstokken als het ware opgeschrikt.
Resultaat: Dochter Anna (4) en de drieling Fieke, Cato en Gijs (1,5).
Bijzonder: De drieling was voor iedereen een grote verrassing.
Dankzij: Gynaecoloog drs. René Gerritse van het Streektziekenhuis Koningin Beatrix in Winterwijk.

Een allerlaatste kans...

Yvonne: 'Als vrienden een kind kregen, vond ik dat erg moeilijk. Tijdens kraamvisites stond ik boven de wieg te huilen. Ik vond het voor hen heel mooi, maar ik wilde het zelf ook zo graag! Ik ben er altijd heel open over geweest dat zwanger worden voor ons niet vanzelfsprekend was. Volgens mij doet het meer pijn als mensen vragen: "Goh, hoeven jullie geen kind," dan dat ze met je kunnen meeleven.'

Marcel: 'Ik heb altijd een kinderwens gehad en er nooit bij stilgestaan dat het niet zou lukken. Toen bleek dat het niet vanzelf zou gaan, heb ik altijd hoop gehouden. De medische wereld kan zoveel. Ook heb ik het mezelf nooit kwalijk genomen dat we niet zelf kinderen konden krijgen, geen seconde. De oorzaak lag weliswaar bij mij, maar niemand kon me vertellen wat de oorzaak was.'

Toen we na Jip opnieuw zwanger probeerden te raken, realiseerden we ons hoeveel geluk we hebben gehad. Statistisch gezien was de kans op nog een kind erg klein. We gaven de hoop dan ook op, toen we na drie pogingen eigenlijk uitbehandeld waren. Dankzij een nieuwe zorgverzekeraar bleken we alsnog drie pogingen vergoed te krijgen. We moesten alleen nog een arts vinden die ons wilde helpen.'

Yvonne: 'Die arts was dokter Kremer. Hij stond open voor een gesprek en wilde ons een kans geven. Een eerste poging mislukte en daarna adviseerde hij ons om te stoppen. Ik zei dat ik door wilde gaan. Maar als hij ons niet meer wilde helpen, dan zou ik me erbij neerleggen. Toen ik dat zei, gierden de zenuwen door mijn keel. Vervolgens pakte hij ons dossier en schreef er een aantekening op. Er stond 'allerlaatste poging'. En daaruit is afgelopen april onze dochter Nele geboren.'

Dokter Jan Kremer: 'Als een behandeling zinvol kan zijn en het stel het psychisch en fysiek aankan, wie ben ik dan om te bepalen dat we moeten stoppen. Als het kansloos is, ben ik daar ook eerlijk over. Maar er is een grijs gebied. Dankzij kinderwens.nl, een site die ik heb helpen oprichten, kunnen we ouders tegenwoordig online informeren. Door die informatie zijn ze een meer gelijkwaardige gesprekspartner en daardoor beter in staat zelf te beslissen. Zij moeten het doormaken, ik sta aan de zijlijn.'

IUI, ICSI of IVF: wat houdt het in?

IUI: Intra-uteriene inseminatie. Uit het sperma worden de beste zaadcellen geselecteerd en in de baarmoederholte ingebracht op het moment van de eisprong. Meestal ondersteund door hormonen.

ICSI: Intracytoplasmatische sperma-injectie. Eén spermacel wordt rechtstreeks ingebracht in een eicel. Als er bevruchting plaatsvindt, wordt de embryo teruggeplaatst in de baarmoeder.

IVF: In vitro fertilisatie of reageerbuisbevruchting. Eicellen worden in een reageerbuis samengebracht met duizenden zaadcellen. Als er bevruchting plaatsvindt, wordt de embryo teruggeplaatst in de baarmoeder.

Operatie na operatie...

Elly: 'Direct na de geboorte zag ik dat er iets niet goed was met Faas. Zijn kleur beviel me niet. Er is een test gedaan en Faas bleek slechts 40 tot 50 procent zuurstof in zijn bloed te hebben. Normaal is dat rond de 100. In no time stonden er een heleboel mensen om hem heen.'

Frank: 'We werden overgedragen aan het WKZ. Faas werd onderzocht en wij moesten wachten. Het enige dat we wisten was dat de komende 24 uur allesbepalend zouden zijn. Er waren twee scenario's. Eén was behandelbaar, de ander niet. Je slingert heen en weer tussen hoop en wanhoop. Op het ene moment denk je dat je een begrafenis moet regelen en het andere moment besluit je toch de geboortekaartjes de deur uit te doen.'

Elly: 'We konden de dokter wel zoemen, toen bleek dat Faas weliswaar iets ernstigs had, maar dat het behandelbaar was. De operatie was ontzettend spannend. Je bent zo doodsbang dat je je kind in een kistje moet gaan leggen. Maar uiteindelijk kwam het verlossende telefoontje: het was goed gegaan. Tien dagen na de operatie was Faas al thuis, maar het ging al snel niet goed met hem. Terug in het WKZ bleek hij een ontsteking te hebben. Dokter Jola Evens werd uit bed gebeld en heeft direct ingegrepen. Hoewel het niet levensbedreigend was, was de dag die volgde voor ons het allereerst. Faas had zoveel pijn dat er een allergische reactie op volgde. Hij gilte het uit als ik alleen al aan het lakentje zat. Uiteindelijk kreeg hij op de intensive care extra morfine en ging het beter met hem.'

Frank: 'Hoewel we Jola eigenlijk niet zoveel hebben gesproken, was zij er op de cruciale momenten. Wat we vooral bijzonder vonden, is dat ze later nog bij Faas langs is geweest en hem heeft geknuffeld.'

Dokter Jola Evens: 'Waarschijnlijk ben ik een van de weinige chirurgen die na de operatie een kind weer opzoekt. Ik wil met eigen ogen zien of het goed gaat. Een kind moet veel geknuffeld worden en het geeft mezelf ook veel plezier. Het mooie aan mijn vak is dat je iets kunt doen wat echt zin heeft. Zo ook bij Faas. Zijn operatie was alles of niets. Voor mij was het spannend, maar op een aangename manier. Het komt op de millimeter nauwkeurig, maar ik zet graag alles op alles om een kind te helpen.'

Opeens een groot gezin...

Inge: 'Natuurlijk weet je ergens in je achterhoofd dat er een kans is op een meerling, dat is ons ook wel verteld toen we met IUI begonnen. Maar je verwacht gewoon niet dat het jou overkomt. Toen ik uiteindelijk zwanger was, zagen we op de eerste echo dat het er drie of meer waren. In eerste instantie kregen we de slappe lach, maar we waren totaal van de kaart. Als een kip zonder kop gingen we daarna nog even shoppen. Ik ging kleding passen, maar toen ik voor de spiegel stond zei Raymond: "Dat heb je toch al?" Het waren mijn eigen kleren. Toen zijn we maar naar huis gegaan.'

Raymond: 'Toen Anna wat groter werd, dachten we: leuk, een tweede. Omdat het contact met dokter Gerritse prettig was en hij altijd vertrouwen heeft uitgestraald, zijn we bewust bij hem teruggekeerd. Toen het er drie bleken te zijn, moesten we echt goed nadenken of wij daar wel geschikt voor waren. We besloten uiteindelijk om ervoor te gaan. Het was dit of niks. We hebben het nooit iemand kwalijk genomen. Er is geen enkel verwijt.'

Inge: 'Opeens heb je een groot gezin! Dat was even omschakelen, want wij hebben altijd gedacht aan twee kinderen. Meestal is het ontzettend leuk, maar spontane dingen doen, is verleden tijd, net als even snel naar de bakker gaan. Iedereen vindt het interessant en wil even praten.'

Raymond: 'Het eerste jaar hebben we vrijwel continu hulp gehad. Je komt gewoon letterlijk handen tekort met drie baby's. Nu ze iets ouder zijn wordt het makkelijker.'

Inge: 'Als we naar de dierentuin rijden en ik in de achteruitkijk spiegel kijk, ben ik hartstikke trots. Jeetje, dat is allemaal van ons!'

Dokter René Gerritse: 'Toen Inge in verwachting bleek van een drieling was ik niet echt blij. Als we bij het insemineren zien dat er meer dan twee eitjes zijn, doen we het niet. Een meerling is niet de bedoeling en zeker geen drieling. Het gebeurt door medisch handelen en daarbij is er een verhoogd risico. Gelukkig is de zwangerschap goed verlopen. De bevalling was bijzonder, want Inge heeft het op de natuurlijke manier gedaan. Ik was erbij. Ook als ik geen dienst heb, laat ik me voor zoiets bijzonders oppiepen.'



- www.kinderwens.nl voor alle informatie over onder andere vruchtbaarheid, onderzoeken en behandelingsopties.
- Heeft de dokter ook zo'n grote rol gespeeld in het leven van jouw kind? Gaf jouw arts je ook de ruimte om zelf beslissingen te nemen en was hij betrokken? Of juist niet? Praat erover mee op ons forum op www.oudersvannu.nl.